

כחולבן?

לא, זה לא מאמר על ממלכתיים או פאנטיים. גם לא על הצבע של החולצת תנועה. המאמר הבא הוא על בגדי הכחולבן שאנחנו לובשים (או אמורים ללבוש) בסניף בשבת. כן, החולצה הלבנה והמכנסיים/ החצאית הכחולה (תלוי באיזה צד של המחיצה את/ה). מישהו מאיתנו חשב פעם למה צריך ללבוש כחולבן? חלקנו חושבים שבאמת לא צריך (במיוחד הבנות, שרק אתמול קנו בגד חדש..), אחרים ידעו להגיד שזה בשביל המסגרת וישתמשו בצ'ופר על 'אדון שמוץ' להמחשה ("אדון שמוץ שנא מסגרות"...), והחג'דומטים שביננו אף ידעו להגיד שזה נחקק ב'ועידת חירותנו'. אבל מישהו פעם חשב על המשמעות האמיתית של הכחולבן? סביר להניח שלא כולם.

הקטע הבא מבוסס על מאמרו של הרב יעקב אריאל: השילוב של הכחול והלבן מסמלים בעצם את השילוב של הרוח והחול, "הרוחני והגשמי". אמר ר' מאיר מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין, שהתכלת דומה (לים, וים דומה) לרקיע, ורקיע דומה לכיסא הכבוד, שנאמר "ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר" (שמות כ"ד, י'). (מדרש תנחומא (בובר) פרשת שלח סימן כ"ט).

הכחול מסמל את הרוחניות. שחול דומה לים.. ורקיע דומה לכיסא הכבוד. והלבן, הנמצא מתחת לכיסא הכבוד מסמל את הגשמיות. האידיאל הוא השילוב של הכחול והלבן, השילוב של התורה בכל חיי המעשה ('תורת חיים בעוז').

ומרוב שאת אישיותו כל היום מטפח, לפעול בחיי המעשה הוא בדרך כלל שוכח. להפגנות הוא מגיע לעיתים רחוקות, ולאכול אין לו אפילו שתי דקות. וכשחוזר הביתה ואמו צריכה עזרה, מתחמק הוא בתירוץ שהולך ללמוד תורה.

אלי שלנו את הכחול מסמל ברוחניות מבוקר עד עבר עמל כי כחול דומה לים, וים לרקיע והרקיע- עד לכיסא הכבוד מגיע. ומשה לעומתו- דומה ללבן, בעולם המעשה עסוק הוא כל הזמן. כי הלבן נמצא מתחת לכיסא הכבוד, מסמל עולם שעיקרו הוא לעבוד.

והשילוב בין השניים הוא האידיאל, צריך גם להתפלל וגם לפעול למען הכלל. להשקיע ולהפוך לאנשי רוח, ולהיות אנשי מעשה בלי לנוח. כמו הפתילים בציצית המלופפים אחד בשני, כך שילוב המעשה והרוח הוא חיוני. וכאשר כחולבן אנו לובשים, אנו ממחישים את מה שבו אנו מאמינים. וזוהי תקוותנו והחלום עוד לא נגזז, שנחיה תמיד לפי האידיאל "תורת חיים בעוז"!

משה הוא בן אדם עסוק מאוד. מבוקר עד ערב לא מפסיק לעבוד. אוסף כספים למגורשי גוש קטיף, ולא שוכח לדאוג לצרכי הסניף. לעזור לילדים מתקשים הוא מתנדב, והוא חבר פעיל ב'שמחת הלב'. לאחרונה ארגון מיוחד הוא הקים, שנועד לעזור לאנשים נזקקים. בקיצור, ביומן כבר אין לו מקום לרשום, מרוב שאין לו שניה אחת לנשום. אך מרוב שהוא עוזר לכולם,, בלי להרגיש, לקב"ה אין לו זמן להקדיש. לתפילה הוא מגיע לעיתים רחוקות וללימוד תורה יש לו רק כמה דקות. וכשחוזר הביתה בלי אוריה לנשימה, הוא נרדם בלי קריאת שמע.

אלי הוא בן אדם צדיק מאוד, את ה' לא מפסיק לעבוד. מתפלל הוא על בניין גוש קטיף, ומוסיף ברכה להצלחת הסניף. ללמוד תורה הוא תמיד מתנדב והוא חבר פעיל ב'עבודת הלב'. לאחרונה מניין מיוחד הוא הקים, שמקים את כולם לתפילת ותיקין. בקיצור, הוא לא הולך לישון כי לומד תורה כל היום.